

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 291/2021-19

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) a sudcov Jany Baricovej a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľiek [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], a **maloletej** [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej zákonnou zástupkyňou [REDACTED], oboch zastúpených Mgr. Petrom Troščákom, advokátom, Hlavná 50, Prešov, proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach č. k. 7 CoP 128/2020-1632 zo 7. januára 2021 takto

r o z h o d o l :

1. Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**
2. Návrhu na odklad vykonateľnosti **n e v y h o v u j e .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľiek a skutkový stav veci

1. Ústavnému súdu bola 10. mája 2021 doručená ústavná sťažnosť [REDACTED] (ďalej aj sťažovateľka v 1. rade“) a maloletej [REDACTED] [REDACTED] (ďalej aj „sťažovateľka v 2. rade“ alebo „maloletá sťažovateľka“, spolu ďalej aj „sťažovateľky“), ktorou sa domáhajú vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) č. k. 7 CoP 128/2020-1632 zo 7. januára 2021 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“).

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že uznesením Okresného súdu Košice II (ďalej len „okresný súd“) č. k. 23 P 323/2016-1527 z 9. novembra 2020 (ďalej len „uznesenie okresného súdu“) bol zamietnutý návrh sťažovateľky v 1. rade na nariadenie neodkladného opatrenia, ktorým sa domáhala, aby okresný súd zmenil neodkladné opatrenie nariadené uznesením okresného súdu č. k. 23 P 323/2016 z 2. novembra 2017 v spojení s uznesením krajského súdu č. k. 7 CoP/240/2017 z 18. januára 2018 a maloletú sťažovateľku zveril do jej osobnej starostlivosti a upravil styk

maloletej s jej otcom [REDAKOVANÉ] (ďalej len „otec maloletej“) v zmysle navrhovaného rozsahu.

3. O odvolaní sťažovateľky v 1. rade rozhodol krajský súd napadnutým uznesením, ktorým potvrdil uznesenie okresného súdu ako vecne správne, pretože dospel k rovnakému záveru, že v danom prípade neboli splnené zákonné podmienky pre zrušenie či zmenu už nariadeného neodkladného opatrenia vo veci starostlivosti súdu o maloleté dieťa.

3.1. V odôvodnení krajský súd poznamenal, že v danom prípade ide už o v poradí šiesty návrh sťažovateľky v 1. rade na nariadenie neodkladného opatrenia uplatnený v konaní o úpravu výkonu rodičovských práv a povinností k maloletej sťažovateľke vedenom okresným súdom pod sp. zn. 23 P 323/2016. Krajský súd konštatoval nedôvodnosť odvolacej námietky sťažovateľky v 1. rade týkajúcej sa znaleckého posudku č. 29/2018 a osoby ustanoveného znalca [REDAKOVANÉ], pričom zdôraznil, že predmetný znalecký posudok bol len jedným z dôkazov, ktoré vzal okresný súd do úvahy pri rozhodovaní o návrhu sťažovateľky v 1. rade na nariadenie neodkladného opatrenia. Podľa krajského súdu bolo zrejmé, že okresný súd vychádzal taktiež zo správy kolízneho opatrovníka zo 7. októbra 2020, ktorý v priebehu konania prešetroval pomery v rodine maloletého dieťaťa. Rovnako ani obrazovo-zvuková nahrávka predložená sťažovateľkou v 1. rade neosvedčuje podľa krajského súdu dôvod na zmenu dosiaľ nariadeného neodkladného opatrenia, pretože jej výpovedná hodnota je minimálna a predstavuje len jeden z dôkazov nachádzajúcich sa v spise.

II.

Argumentácia sťažovateľiek

4. Proti napadnutému uzneseniu krajského súdu podali sťažovateľky v 1. a 2. rade ústavnú sťažnosť, v ktorej po rekapitulácii priebehu konania uvádzajú, že krajský súd v namietanej veci rozhodoval v senáte zloženom z predsedníčky senátu [REDAKOVANÉ] a členov senátu [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ]. Po vydaní napadnutého uznesenia bola sťažovateľka v 1. rade svojou matkou informovaná o blízkom priateľskom vzťahu predsedníčky senátu [REDAKOVANÉ] a právnej zástupkyne otca [REDAKOVANÉ], ktorý je „na úrovni najlepších priateľiek“. Predmetná informácia pritom bola matke sťažovateľky v 1. rade sprostredkovaná neznámou osobou dlhodobo pôsobiacou v justičnom prostredí v Košiciach. Uvedená okolnosť tak vzbudzuje u sťažovateľiek dôvodnú a objektívnu pochybnosť o nezáujatosti predsedníčky senátu [REDAKOVANÉ], ktorá si tak zároveň nespĺnila svoju zákonnú oznamovaciu povinnosť podľa § 50 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“), čo znamená, že o odvolaní sťažovateľky v 1. rade rozhodovala vylúčená sudkyňa. Tým nepochybne došlo k porušeniu práva sťažovateľiek v 1. a 2. rade na spravodlivé súdne konanie.

5. Na základe uvedeného sa sťažovateľky v 1. a 2. rade domáhajú, aby ústavný súd po prijatí ich ústavnej sťažnosti vyslovil porušenie označených práv, aby napadnuté uznesenie zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie a priznal im náhradu trov vzniknutých v konaní pred ústavným súdom.

6. Súčasne sťažovateľky navrhujú, aby ústavný súd podľa § 129 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) odložil vykonateľnosť napadnutého uznesenia až do právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu vo veci samej, pretože v prípade

neodloženia vykonateľnosti hrozí závažná ujma spočívajúca v tom, že vo veci starostlivosti o maloletú sťažovateľku v 2. rade bude konať a rozhodovať vylúčená sudkyňa (prípade aj iní vylúčení sudcovia).

III.

Vyjadrenie krajského súdu

7. Pred samotným predbežným prerokovaním ústavnej sťažnosti si ústavný súd vyžiadal stanovisko krajského súdu k dôvodom ústavnej sťažnosti.

7.1. Podpredseda krajského súdu vo vyjadrení sp. zn. 1 SprV/372/2021 z 8. júna 2021 vo vzťahu k sťažnostnej argumentácii konštatoval neopodstatnenosť ústavnej sťažnosti a nepravdivosť tvrdení uvádzaných sťažovateľkami, ktoré na preukázanie nimi tvrdeného blízkeho priateľského vzťahu predsedníčky senátu [REDAKOVANÉ] a právnej zástupkyne otca [REDAKOVANÉ] neoznačili žiadne dôkazy svedčiace o existencii takéhoto právne relevantného vzťahu. Poukázal pritom na vyjadrenie predsedníčky senátu 7 CoP [REDAKOVANÉ], ktorá poprela akýkoľvek blízky priateľský vzťah k právnej zástupkyňi otca [REDAKOVANÉ], ktorú pozná len ako advokátku zastupujúcu účastníkov konania v rodinnoprávnej agende, pričom ich vzájomný vzťah nikdy neprekročil profesionálny rámec. Súčasne uviedla, že v jej rozhodovacej praxi nebola nikdy vznesená námietka zaujatosti z dôvodu akéhokoľvek vzťahu k [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ], a teda nikdy nebola predmetom rozhodovania nadriadeného súdu. Vzhľadom na neexistenciu relevantného pomeru k prejednávanej veci, účastníkom konania, ich zástupcom ani k zúčastnenej osobe nebol daný dôvod, aby predsedníčka senátu [REDAKOVANÉ] postupovala v zmysle § 50 ods. 1 CSP.

IV.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

8. Ústavný súd sa v prvom rade zaoberal posúdením splnenia podmienok konania, konkrétne oprávnenosťou maloletej sťažovateľky zastúpenej v konaní pred ústavným súdom advokátom na základe splnomocnenia udeleného sťažovateľkou v 1. rade ako jej zákonnou zástupkyňou podať ústavnú sťažnosť. V danom prípade je totiž sťažovateľka v 1. rade v zjavnom konflikte záujmov vo vzťahu k jej možnosti ako zákonnej zástupkyne zastupovať maloletú sťažovateľku v konaní pred ústavným súdom či splnomocniť na také zastupovanie právneho zástupcu, a to s poukazom na § 31 ods. 2 zákona o rodine, podľa ktorého žiadny z rodičov nemôže zastupovať svoje maloleté dieťa, ak ide o právne úkony, pri ktorých by mohlo dôjsť k rozporu záujmov medzi rodičmi a maloletým dieťaťom alebo medzi maloletými deťmi zastúpenými tým istým rodičom navzájom; v takom prípade súd ustanoví maloletému dieťaťu opatrovníka, ktorý ho bude v konaní alebo pri určitom právnom úkone zastupovať. Vzhľadom na to, že ústavný súd z nižšie objasnených dôvodov dospel k záveru o zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti sťažovateľiek, nepovažoval za potrebné ustanoviť maloletej sťažovateľke opatrovníka, pretože jeho ustanovenie by nebolo spôsobilé neopodstatnenosť ústavnej sťažnosti žiadnym spôsobom zvrátiť a predstavovalo by tak len formalizmus v konaní. Riešením tejto kolízie sa preto nebolo potrebné ďalej procesne zaoberať.

9. Predmetom ústavnej sťažnosti je namietané porušenie práva na spravodlivé súdne konanie (podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) napadnutým uznesením krajského súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie okresného súdu o zamietnutí návrhu sťažovateľky v 1. rade na zmenu nariadeného neodkladného opatrenia.

10. Ústavný súd vo svojej ustálenej judikatúre, poukazujúc na svoje ústavné postavenie (čl. 124 ústavy), opakovane zdôrazňuje, že vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštanciou, preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody. O svojvôli, resp. arbitrárnosti pri výklade alebo aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať vtedy, ak by sa jeho názor natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (napr. I. ÚS 115/02, I. ÚS 176/03).

11. Sťažovateľky v ústavnej sťažnosti vo vzťahu k napadnutému uzneseniu uplatňujú v podstate jedinú námietku týkajúcu sa zaujatosti predsedníčky senátu krajského súdu [REDAKOVANÉ], pre jej pomer k právnej zástupkyňi otca [REDAKOVANÉ], ktorý podľa sťažovateľiek dosahuje intenzitu blízkeho priateľského vzťahu, čo má za následok, že v druhom stupni rozhodovala o odvolaní sťažovateľky v 1. rade vylúčená sudkyňa. Sťažovateľka v 1. rade uvádza, že námietku zaujatosti nemohla v konaní uplatniť, pretože o predmetnom kvalifikovanom vzťahu zakladajúcom vylúčenie predsedníčky senátu z prejednávania a rozhodovania danej veci sa dozvedela až po doručení napadnutého uznesenia krajského súdu.

12. Z čl. 46 ods. 1 ústavy (a čl. 6 ods. 1 dohovoru) vyplýva právo účastníka konania na nestranný súd, ktorému zodpovedá ústavná povinnosť súdov prerokovať a rozhodnúť každú vec tak, aby voči účastníkom postupovali nezaujato a neutrálne, žiadnemu z nich nenadŕžali a objektívne posúdili všetky skutočnosti závažné pre rozhodnutie vo veci. Nestranný súd poskytuje všetkým účastníkom konania rovnaké príležitosti na uplatnenie všetkých práv, ktoré im zaručuje právny poriadok, pokiaľ má právomoc o nich rozhodnúť (m. m. II. ÚS 71/97, III. ÚS 24/05, IV. ÚS 38/09). Obsahom práva na prerokovanie veci pred nestranným súdom však nie je povinnosť súdu vyhovieť návrhu oprávnených osôb a vylúčiť nimi označeného sudcu z ďalšieho prerokovania a rozhodovania veci pre zaujatosť, ale len povinnosť súdu ústavne akceptovateľným spôsobom prerokovať každý návrh oprávnenej osoby na vylúčenie sudcu a rozhodnúť o ňom (m. m. I. ÚS 73/97).

13. Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) posudzuje nestrannosť sudcu v dvoch krokoch. Prvý krok spočíva v snahe zistiť osobné presvedčenie konajúceho sudcu v danom prípade a druhý krok potom smeruje k uisteniu, že osoba sudcu poskytuje dostatočné záruky vylúčenia všetkých dôvodných pochybností v tomto smere (rozhodnutie ESLP vo veci Pullar proti Spojenému kráľovstvu z 10. 6. 1996, sťažnosť č. 22399/93, bod 30). Pri otázke nestrannosti sudcu sú tak

zohľadňované aspekty subjektívneho aj objektívneho charakteru. Subjektívna stránka nestrannosti sudcu sa týka jeho osobných prejavov vo vzťahu ku konkrétnemu prípadu a k stranám sporu, prípadne k ich zástupcom. Pri subjektívnej nestrannosti sa vychádza z prezumpcie nestrannosti dovtedy, kým nie je preukázaný opak (rozhodnutie ESLP vo veci Cianetti proti Taliansku z 22. 4. 2004, sťažnosť č. 55634/00, bod 37). Na preukázanie nedostatku subjektívnej nestrannosti vyžaduje judikatúra ESLP dôkazy o skutočnej zaujatosti. Požiadavka nestrannosti však nemôže byť dostatočne naplnená len subjektívnym testom, ktorý je náročný z hľadiska preukazovania. Na subjektívny test preto plynule nadväzuje test objektívny, ktorý si všima, či sudca vykazuje legitímne pochybnosti z hľadiska jeho nestrannosti. Rozhodujúci preto nie je len subjektívny aspekt, ale práve existencia objektívnych skutočností, so zreteľom na ktoré môžu vzniknúť pochybnosti o nestrannosti sudcu. Uplatňuje sa tu tzv. teória zdania nezaujatosti, čo znamená, že sudca sa musí správať ako nestranný aj objektívne javiť (rozhodnutie ESLP vo veci Delcourt proti Belgicku zo 17. 1. 1970, sťažnosť č. 2689/65). Objektívny aspekt nestrannosti je založený na vonkajších inštitucionálnych, organizačných a procesných prejavoch sudcu a jeho vzťahu k prejednávaniu sporu, stranám, ich zástupcom a osobám zúčastneným na konaní. Rozhodujúcim prvkom v otázke rozhodovania o (ne)zaujatosti zákonného sudcu je, či obava strany sporu je objektívne oprávnená. Odpoveď na otázku, či sú obavy dotknutej osoby objektívne odôvodnené, záleží na konkrétnych okolnostiach prípadu (rozhodnutie ESLP vo veci Chmelíř proti Českej republike zo 7. 6. 2005, sťažnosť č. 64935/01, bod 59). Pri objektívnom posudzovaní nestrannosti sa zisťuje, či je možné nezávisle na správaní sudcu na základe určitých overiteľných skutočností spochybniť jeho nestrannosť, pričom aj vonkajšie zdanie môže mať istý význam, keďže „v stávke“ je tiež dôvera, ktorú súdy v demokratickej spoločnosti musia vzbudzovať vo verejnosti (rozhodnutie ESLP vo veci Morel proti Francúzsku zo 6. 6. 2000, sťažnosť č. 34130/96).

14. Základné právo na prerokovanie a rozhodnutie veci nestranným súdom podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je v Civilnom sporovom poriadku garantované aj prostredníctvom vylúčenia sudcu z jej ďalšieho prerokovania a rozhodnutia pre zaujatosť (§ 49 CSP). Na účely čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s § 49 až § 53 CSP pod vylúčeným sudcom je pritom potrebné rozumieť nielen sudcu, ktorý bol skutočne vylúčený na základe rozhodnutia súdu, ktorý rozhodoval o námietke zaujatosti, ale aj sudcu, ktorý vylúčeným mal byť na základe objektívneho posúdenia jeho pomeru k veci alebo k účastníkom konania, resp. k ich zástupcom (porov. IV. ÚS 26/04, I. ÚS 5/2019). Inštitút vylúčenia sudcu je totiž objektívnou procesnou kategóriou bez ohľadu na to, či o vylúčení sudcu bolo alebo nebolo rozhodované nadriadeným súdom a bez ohľadu na to, že takýmto prípadným rozhodnutím sudca z prejednávania a rozhodovania veci vylúčený nebol [uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) č. k. 4 M Cdo 17/2009 z 29. októbra 2009].

15. Dôvodom na vylúčenie sudcu však bez ďalšieho nie je okolnosť, že sudca sa pozná s advokátom, ktorý účastníka konania (stranu sporu) zastupuje. Je totiž vylúčené, aby sa sudca a advokát, ktorí pôsobia dlhodobo v obvode rovnakého súdu, resp. určitého regiónu vôbec nepoznali, pokiaľ ide iba o kolegiálny vzťah zostávajúci v profesionálno – spoločenskej rovine, tento nie je spôsobilý vyvolať pochybnosti o nestrannosti sudcu (k tomu pozri Števíček, M., Ficová, S., Baricová, J. a kol. *Civilný sporový poriadok. Komentár*. Praha : C. H. Beck, 2016, s. 209).

16. Vo vzťahu k uplatnenej sťažnostnej argumentácii ústavný súd zdôrazňuje, že samotné vnímanie sudcu ako zaujatého dotknutým účastníkom konania na preukázanie absencie jeho nestrannosti nepostačuje, ale určujúcim je to, či takéto obavy možno považovať za objektívne odôvodnené, teda

či existujú okolnosti, ktoré by mohli objektívne viesť k legitímnym pochybnostiam o tom, že sudca má k veci, účastníkom či ich zástupcom určitý kvalifikovaný vzťah (pozri rozhodnutie ESJP Ferrantelli a Santangelo proti Taliansku zo 7. 8. 1996, sťažnosť č. 19874/92, bod 58 alebo už citované rozhodnutie Morel proti Francúzsku, bod 42). Relevantnou je pritom len taká obava z nedostatku nestrannosti, ktorá sa zakladá na objektívnych, konkrétnych a dostatočne závažných skutočnostiach. Nie je prípustné vychádzať iba z pochybností o pomere sudcu k prejednávanej veci alebo stranám, či ich právnym zástupcom, ale iba z hmotno-právneho rozboru skutočností, ktoré k týmto pochybnostiam viedli (pozri napr. nález Ústavného súdu Českej republiky č. k. II. ÚS 105/01 z 3. júla 2001). Za objektívne nie je možné teda považovať ani to, ako sa nestrannosť sudcu iba subjektívne javí vonkajšiemu pozorovateľovi (strane sporu), ale to, či reálne (ne)existujú okolnosti objektívnej povahy, ktoré by mohli objektívne viesť k legitímnym pochybnostiam o tom, že sudca určitým, nie nezaujatým vzťahom k veci disponuje (pozri napr. nález Ústavného súdu Českej republiky č. k. I. ÚS 371/04 z 31. augusta 2004). Objektívnu nestrannosť preto nemožno chápať tak, že čokoľvek, čo môže vrhnúť i len tieň pochybnosti na nestrannosť sudcu, ho automaticky vylučuje z prejednávania a rozhodovania veci.

17. Z ústavnej sťažnosti pritom vyplýva, že sťažovateľka v 1. rade svoje pochybnosti o nestrannosti predsedníčky senátu odvodzuje len od informácií poskytnutých treťou osobou, konkrétne „*neznámou osobou dlhodobo pôsobiacou v justičnom prostredí*“ bez toho, aby uviedla ďalšie okolnosti objektívneho charakteru, ktoré k vzniku týchto pochybností viedli. Napriek tomu si ústavný súd overil predmetnú sťažovateľkami tvrdenú okolnosť, pričom ani zisťovanie ústavného súdu nepreukázalo existenciu bližších spoločenských väzieb prekračujúcich profesionálnu sféru medzi predsedníčkou senátu krajského súdu a advokátkou zastupujúcou v konaní otca maloletej sťažovateľky. Rovnako z vyjadrenia predsedníčky senátu [REDAKOVANÉ] vyplýva, že existencia pomeru k právnej zástupkyňi otca dosiaľ nebola predmetom vznesenej námietky zaujatosti, a teda ani rozhodovania zo strany nadriadeného súdu, pričom ústavný súd zastáva názor, že v prípade udržiavania skutočne intenzívnych vzájomných vzťahov by sa uvedená skutočnosť s najväčšou pravdepodobnosťou do rozhodnutia nadriadeného súdu (najvyššieho súdu) premietla (obdobne IV. ÚS 345/2020).

18. Ústavný súd tak, zohľadňujúc dôvody ústavnej sťažnosti a vyjadrenie predsedníčky senátu [REDAKOVANÉ] (bod 7.1.), konštatuje, že v danom prípade zmienená pochybnosť sťažovateľiek o nezaujatosti konajúcej sudkyne nedosahuje intenzitu zásahu do práva sťažovateľiek na spravodlivé súdne konanie, preto ich ústavnú sťažnosť odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

19. V závere ústavný súd dodáva, že v danom prípade nie je konanie vo veci samej (t. j. konanie o úpravu výkonu rodičovských práv a povinností k maloletej sťažovateľke) právoplatne skončené, keďže napadnuté rozhodnutie krajského súdu je len rozhodnutím predbežnej (neodkladnej) povahy, preto majú sťažovateľky v ďalšom konaní k dispozícii procesné oprávnenie uplatniť námietku zaujatosti.

20. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľiek uvedenými v petite nezaoberal, keďže ich posudzovanie je viazané na vyslovenie porušenia označených práv a slobôd, k čomu v tomto prípade nedošlo. Z uvedeného dôvodu ústavný súd nemohol vyhovieť ani návrhu sťažovateľiek na odklad vykonateľnosti napadnutého

uznesenia krajského súdu, keďže zo systematického výkladu právnej úpravy tohto inštitútu vyplýva (§ 131 ods. 1 zákona o ústavnom súde, pozn.), že pozitívne rozhodnutie o takomto návrhu prichádza do úvahy len vtedy, ak ústavný súd prijme ústavnú sťažnosť na ďalšie konanie. Z uvedeného dôvodu nebolo tomuto návrhu sťažovateľiek možné vyhovieť (bod 2 výroku tohto uznesenia).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. júla 2021

Rastislav Kaššák
predseda senátu